

Jógvan Nolsøe, deildarleiðari á Landsverkfrøðingsstovninum, hevur havt við tyrlupallarnar at gera. Hesir eru 13 í tali. Á royndarferðini var tað Landsverkfrøðingurin sum stóð fyri, og skal Strandferðslan taka yvir raksturinn og rutuna hjá Snipuni, tá hon alment fer at í flugving.

gevur hon viðkomandi eina hespu av góðum heimaspunnum tógvi, og vit skunda okkum oman heipallin, tí nú er Snipan komin aftur eftir okkum. Síðani gekk leiðin til Klaksvíkar, har Snipan setti seg í Uppsølum at bunkra.

Hann hevur rytmu

Nú høvdu vit hugsað okkum, at ein pumpa varð sett til Snipuna, og brennievnið eitt bil seinni var í tangunum, men so var ikki.

Flogskipararnir Jørgen Pedersen og Svend Jørgensen noyddust sjálvir út at fáa brennievnið á. Her var ein litil »manuel» pumpa, triggjar tunnur av brennievni, og so skiftust teir at pumpa. Ferðafólkið sat hesa løtuna í Snipuni og eygleiddi flogskipararnar. Annar var kvikligur við pumpuni, og vit hildu, at hann helst dugdi væl at dansa »moderna», tí hann hevði so góða rytmu. Hin var heldur seigligur og gjørdur vit av, at hann hóskandi hevði dugað betur til feroyskan dans. — Jú, okkurt skemt skal vera slíkan dag, tá tú roynir nakað nýtt, og sum eisini er sera spennandi uppliving.

Síðan gekk leiðin út til Fugloyar, har fyrsta steðgistaðið var á Kirkju. Her var ein bilur hjá Landsverkfrøðinginum móti okkum og koyrði teir fimm kilometrar til Hattarvíkar, har Snipan stóð til reiðar at flyta okkum til Svinoyar.

Eitt umboð hjá Landsverkfrøðinginum var eitt sindur ivasamur um at Atli Jensen, Bileftirlitið, var við á ferðini, um hann fór at gera kanningar av akfarinum. Atli Jensen svaraði, at hesin bilur var kannaður fyri stuttum, og at hann var í lagi.

— Burtursæð frá, at vit vóru eitt sindur rúgv-

usmikil, so var bert annar rútaviskarin ikki av teimum bestu! Tó, vit vóru vælkomnin og fingi eina góða ferð eftir vegnum millum bygdirnar.

Ein tryggileiki

Nú gekk leiðin til Svinoyar, har Irena Joensen, bygðaráðsformaður tók imóti okkum, og beyð okkum til borðs í lærarahúsinum, har borðreitt var við smyrjibreyði og drekka. Fílkkan var nú um 12.30 og vit høvdu góða tíð, áðrenn Snipan skuldi flyta okkum til Havnar aftur kl. trý seinnapartin.

Eftir borðhaldið skipaðu vit fyri litlum tíðindafundi, har blaðfólkið fekk høvi at seta spurningar.

Irena Joensen, bygðaráðsformaður, Fróði Thomsen, skrivari og Simun Hansen, bygðaráðslimur, vóru til staðar. — Tað hendir seg nær um ikki, at allir bygðaráðslimirnir eru savnaðir meira enn eina ferð árliga, tí hinir eru sjómenn, og bert heima ein part av árinum, søgdu tey.

Spurd, hvønn týðning Snipan fer at hava fyri Svinoy, søgdu bygðaráðslimirnir, at tað fyrst og fremst var ein trygd hjá bygðafólkinum at vita, at hjálp kundi fáast bráðfeingis, um okkurt óvanligt hendi í bygðini.

— Tey vistu eisini um eldri fólk, sum var flutt aðrastaðni á eldri døgum teirra, tí tey vóru ótrygg at búgva á so fjarskotnum pláss. Fleiri teirra ætlaðu sær nú aftur til heimbygðina at búgva. Bygðaráðslimirnir umrøddu eisini, at ljós var á helipallinum, sum ein stóran tryggileika. Tey søgdu frá einum óhappi í 1978, tá Sjóverjan við tyrlu kom til hjálpar. Tá noyddust svinoyingar at slökkja alt ljós í bygðini, og við einum traktori

Á Kirkju hittu vit hesi trý, sum á sin hátt vóru koyrandi. Vit frættu, at tey plagdu at koyra millum bygdirnar við traktori og hesum vogninum afturur.

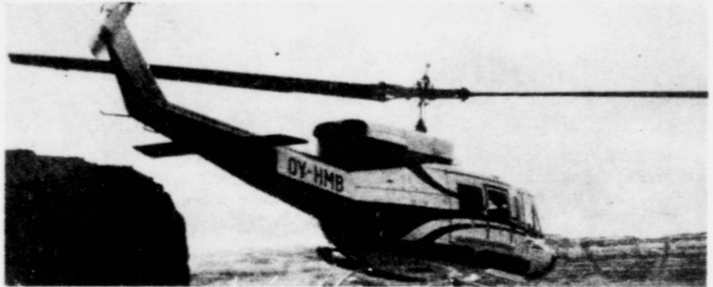
blinka tyrluna niður á bryggjuna, at finna leiðina í myrkri.

Umleið 72 fólk búgva í Svinoy. Av hesum eru um 40-50 fast búgvandi alt árið, meðan hini bert eru har í summarmánaðunum. Tvey skúlabørn eru í bygðini, umframt trý børn undir skúlaaldur. Fimm bóndir hava bónda-brúk burturav í bygðini, umframt fimm mans sum arbeiða við vegagerð. Annars eru nógvir sjómenn í Svinoy, sum bert eru heima ein part av árinum.

Aftaná stóra blöðskapin á øllum teimum plássunum, sum vit vitjaðu henda dagin, gekk leiðin aftur til Havnar. Bert 15 min. eftir, at vit veittraðu til svinoyingar, setti Snipan seg á helipallin á Boðanesi.

Umhvørvið

Tað er ikki ov nógv sagt, at tað kann vera torført at ferðast so kvikliga og samstundis fáa fatan av, hvussu bygðalívið er, tí her verður alt ov skundsliga farið um, men kortini hildu summi av okkum, at hóast vit kundu imynda okkum, hvussu stóran týðning hesin litli »fuglur» hevur at týða fyri útoyggjarnar og tey mest avbygdu plássini har, so var tað tó ein dāmur yvir umhvørvinum á bygðunum, sum vit saktans vildu átt eitt petti av í Havni.

Tað er Ingvør Nolsøe, reklamuteknari, sum hevur gjørt uppskotið, hvussu Snipan skuldi prýðast. Hon er hvít, reyð og blá, og riggar serstakliga væl

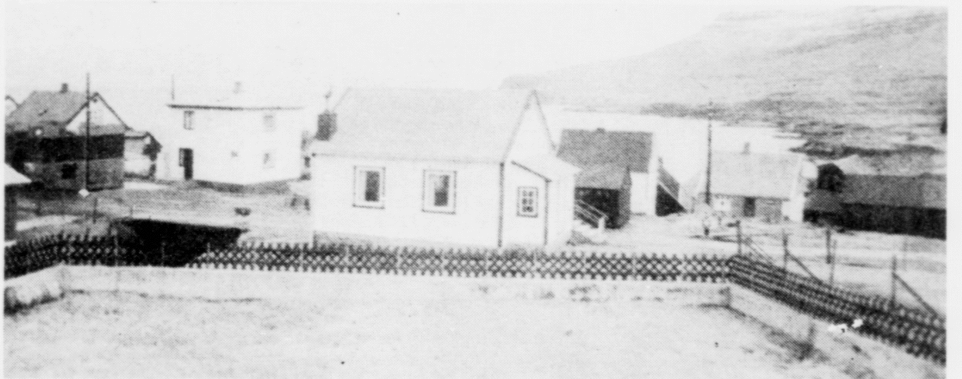
Hvussu Snipan er at ferðast við? — Hon er ikki nakað luksuflogfar, men mest at samanbera við ein buss, sum ikki er bjálvaður innan. Pláss er fyri 13 ferðafólki, sum sita sum sild í tunnu. Tað er neyðugt at nýta høyr-

vernd meðan flogið verður, tí óljóðið er so nógv. Av tí at tú bert uppiheldur teg í Snipuni frá fáum minuttum til møgulega hálvan tíma, so er hetta einki at tosa um, tá samanborið verður við ferðingina áður, sum

mangan vardi í meira enn eitt samdøgur. Tað er tí bert at fegnast um, at Snipan nú er komin, so smáplássini kunnu fáa ágóðan av tí, sum vit á meginlandinum kenna sum eina sjálfvylgju.

Tíðindafundurinn í Svinoy, har triggir av bygðaráðslimunum góvu sær stundir at tosa við blaðfólkið, — við síðuna av, at tey eisini borðreiddu fyri okkum, so vit fingi eina hugnaliga løtu millum flogferðirnar. Fra vinstri sæst: Fróði Thomsen, skrivari, Irena Joensen, bygðaráðsformaður og Simun Hansen, limur í bygðaráðnum

Myndin er tikin úr vindeyganum í lærarahúsinum í Svinoy